

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/86/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121217194
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6121217194.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Erika Vargu, v sporovej právnej veci žalobcu: FinB, s.r.o., so sídlom Rozkvet 2042/80, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 45 931 194, zastúpeného zástupcom: Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom Mariánske námestie 2, 010 01 Žilina, IČO: 36 855 278, proti žalovanému: TUreality s.r.o., so sídlom Hálkova 2761/33, 010 01 Žilina, IČO: 44 314 205, zastúpenému zástupcom: JUDr. Lenka Maďarová, s.r.o., so sídlom Štrková 95/21, 010 01 Žilina, IČO: 47 232 692, v konaní o zaplatenie 6.000 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/36/2021-158 zo dňa 8. apríla 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/36/2021-158 zo dňa 8. apríla 2022 p
o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd prvým výrokom rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 6.000,- Eur s úrokom z omeškania 8% ročne zo sumy 2.000,- Eur od 22.05.2019 do zaplatenia, zo sumy 2.000,- Eur od 22.06.2019 do zaplatenia, zo sumy 2.000,- Eur od 19.07.2019 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Okresný súd Banská Bystrica vydal vo veci platobný rozkaz sp.zn. 27Up/55/2021 z 22. januára 2021. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote odpor s vecným odôvodnením.

3. S poukazom na § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka zák. č. 513/1991 Zb. (ďalej aj len „Obchodný zákonník“), § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka a vykonané dokazovanie, okresný súd žalobe vyhovel. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, pričom uvedené nebolo medzi stranami sporné, že medzi žalobcom v postavení zmluvnej strany poskytovateľa a žalovaným v postavení zmluvnej strany objednávateľa bola dňa 01.02.2019 v písomnej forme uzatvorená zmluva označená ako Zmluva o spolupráci (č.l. 12 rub a nasl. spisu, ďalej aj len „Zmluva“). Vzhľadom na postavenie žalobcu a žalovaného ako subjektov záväzkovo-právneho vzťahu založeného Zmluvou a predmet ich záväzkov okresný súd posúdil záväzkovo-právny vzťah medzi stranami ako vzťah obchodno-právny v zmysle § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, konkrétne ako nepomenovanú zmluvu uzatvorenú v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, v ktorej zmluvné strany dostatočne určili predmet

svojich záväzkov. Predmetom Zmluvy v zmysle článku II. bod 1 bolo určenie podmienok spolupráce obidvoch zmluvných strán za účelom obstarania obchodnej záležitosti pre objednávateľa, ktoré budú obstarávané poskytovateľom pre objednávateľa a budú smerovať k vyhľadávaniu vhodných príležitostí na sprostredkovanie predaja, kúpy, nájmu, podnájmu nehnuteľností, ako aj riadenie určených pobočiek objednávateľa a iné objednané transakcie s nehnuteľnosťami v rôznych regiónoch Slovenska. Predmetom Zmluvy je aj určenie podmienok spolupráce za účelom budovania siete nových pobočiek v rámci Slovenska, ich personálne obsadenie, riadenie a vedenie, hodnotenie, koučovanie, zodpovednosť za zverené pobočky, zabezpečenie finančnej stability pobočiek, tvorba a zlepšovanie procesov v oblasti realitných služieb a plnenie plánu v súlade s dohodnutými pravidlami.

4. Predmetom konania v prejednávanej veci bol žalobcom uplatnený nárok na „zaplatenie zmluvnej odmeny dojednanej v článku IV. ods. 2. bod 2.1. Zmluvy vo výške 2.000,- Eur za kalendárny mesiac za obdobie mesiacov apríl, máj a jún 2019 vyúčtovanej faktúrami č. 19000004 splatnou 21.05.2019, č. 1900005 splatnou 21.06.2019 a č. 1900006 splatnou 18.07.2019. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že v spornom období kalendárnych mesiacov apríl, máj a jún 2019 bola Zmluva o spolupráci uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 01.02.2019 platná a účinná, nakoľko nebolo preukázané, že by došlo Zmluvou alebo zákonom predpokladaným spôsobom k jej ukončeniu. Pokiaľ žalovaný poukazyval na svoje písomné vyjadrenie z 30.07.2019 /č.l. 32 spisu/, v ktorom je v poslednom odseku uvedené, že žalovaný od Zmluvy o spolupráci z 01.02.2019 odstúpil ústne na porade dňa 10.06.2019, tak prípadné ústne odstúpenie žalovaného od Zmluvy nemožno považovať za platné z dôvodu nedodržania zmluvne stanovenej formy, kedy v zmysle dojednania zmluvných strán v článku VII. odsek 2 písm. d/ Zmluvy zmluvný vzťah dojednaný touto Zmluvou je možné ukončiť: v prípade akéhokoľvek porušenia tejto Zmluvy zo strany poskytovateľa, má objednávateľ právo od tejto Zmluvy odstúpiť s účinkami ku dňu doručenia písomného oznámenia odstúpenia poskytovateľovi. Doručenie písomného oznámenia odstúpenia žalovaným žalobcovi skôr, než dorúčením písomného vyjadrenia žalovaného z 30.07.2019, odoslaného žalobcovi 31.07.2019 /č.l. 32 a 33 spisu/, v konaní preukázané nebolo.“

5. Podstata procesnej obrany žalovaného v prejednávanej veci spočívala v tvrdení, že žalovaný v dotknutom období mesiacov apríl, máj a jún 2019 nevykonával činnosť v zmysle Zmluvy riadne, resp. ju nevykonával vôbec, v dôsledku čoho mu nárok na odmenu dojednanú v článku IV. ods. 2. bod 2.1. Zmluvy nevznikol. V článku IV. ods. 2 Zmluvy bol pre účely odmeňovania zmluvnými stranami dojednaný odmeňovací systém, v zmysle ktorého v článku IV. ods. 2. bod 2.1. bol počas prvých šiestich mesiacov od podpisu Zmluvy dojednaný nárok poskytovateľa na odmenu vo výške 2.000,- Eur za kalendárny mesiac po splnení úloh a aktivít, ktoré si s objednávateľom dohodol a odsúhlasil a zároveň v bodoch 2.2. až 2.9. bol dojednaný provízny systém pridelených maklérov/obchodných partnerov, ktorý bol závislý na skutočnostiach ako výška provízie objednávateľa, dosiahnutý obrat na pridelených pobočkách za kalendárny mesiac, zabezpečenie uzatvorenia Zmluvy s developerom, resp. splnenie mimoriadnych úloh od objednávateľa.

6. V článku IV. ods. 1 Zmluvy zároveň bolo stanovené, a toto ustanovenie sa podľa okresného súdu vzťahovalo na celý odmeňovací systém dojednaný v článku IV. ods. 2 Zmluvy, že poskytovateľ má nárok na odmenu za riadne a včas splnené úlohy, ktoré vykonáva pre objednávateľa. Citované ustanovenie článku IV. ods. 1 Zmluvy je potrebné vykladať v kontexte aj ďalších ustanovení Zmluvy, a to predovšetkým článku II. ods. 1 Zmluvy upravujúceho Predmet Zmluvy a článku III. (Práva a povinnosti zmluvných strán) ods. 1, v zmysle ktorého poskytovateľ sa na základe tejto Zmluvy zaväzuje s odbornou starostlivosťou obstarávať pre objednávateľa obchodné záležitosti smerujúce k vyhľadávaniu vhodných príležitostí na sprostredkovanie predaja, kúpy, nájmu, podnájmu nehnuteľností, t.j. najmä otvorenie nových pobočiek, ich personálne obsadenie a zabezpečenie vyhľadávania vhodných záujemcov o kúpu, predaj, nájom, podnájom, zámenu nehnuteľností. Taktiež sa poskytovateľ zaväzuje riadiť a odborne viesť zverené tímy ľudí - obchodných partnerov objednávateľa/pobočky, školiť a zapracúvať ostatných zverených ľudí - obchodných partnerov objednávateľa na určených pobočkách, a to v súlade s požiadavkami, plánmi objednávateľa vytvárať dobré obchodné meno objednávateľa. Ustanovenia článku II. ods. 1 a článku III. ods. 1 Zmluvy sú formulované všeobecne, pričom z týchto ustanovení ani z celého kontextu Zmluvy nevyplývajú konkrétne špecifikované úlohy, ktoré mal žalobca plniť pre žalovaného, ani termíny ich splnenia. Zároveň dojednanie v článku IV. ods. 1 Zmluvy je potrebné vykladať aj v kontexte článku IV. ods. 2 bod 2.1. Zmluvy, v zmysle ktorého nárok na odmenu vo výške 2.000,- Eur vzniká poskytovateľovi za kalendárny mesiac po splnení úloh a aktivít, ktoré si s objednávateľom dohodol a odsúhlasil, pri

zohľadnení dojednaní v článku V. ods. 2 Zmluvy, v zmysle ktorého poskytovateľ sa zaväzuje plniť svoje povinnosti vyplývajúce z tejto Zmluvy podľa aktuálnych potrieb a požiadaviek objednávateľa. Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomná komunikácia bude prebiehať zásadne počas pracovných dní od 09.00h. do 17.00h., s výnimkou neodkladných situácií.

7. Z dojednaní v článku IV. ods. 2 bod 2.1. Zmluvy priamo nevyplýva, na aký konkrétny výsledok činnosti je viazaná odmena vo výške 2.000,- Eur mesačne počas prvých šiestich mesiacov trvania Zmluvy. Podľa obsahu Zmluvy prvých šesť mesiacov od podpisu Zmluvy možno vnímať ako obdobie „zaškolovania“ žalobcu, pričom z článku V. bod 2 vyplýva, že poskytovateľ sa zaväzuje plniť svoje povinnosti zo Zmluvy podľa aktuálnych potrieb a požiadaviek objednávateľa. Na pojednávaní konanom dňa 04.03.2022 pritom sám konateľ žalovaného uviedol, že žalobcovi bolo poskytnuté obdobie na šesť mesiacov, aby sa zžil s touto prácou, čomu zodpovedá aj jeho vyjadrenie, že v období mesiacov apríl, máj a jún 2019 mal konateľ žalobcu ako „závozníka“ na pracovných cestách a ukazoval mu, „ako to má robiť“. Z tvrdení žalovaného ani vykonaného dokazovania pritom nemožno ustáliť, či, kedy a aké konkrétne úlohy uložil žalovaný žalobcovi jednotlivo na mesiace apríl, máj a jún 2019 a s akým konkrétnym termínom plnenia, ktoré by žalobca nesplnil. Pokiaľ aj žalovaný poukazoval na poradu zo 17.05.2019, na ktorej mala byť žalobcovi znížená odmena na 1.000,- Eur z dôvodu neuspokojivých výsledkov a jej vyplatenie podmienené splnením úloh od konateľa žalovaného „/20 náberov nehnuteľností, 10 prebraní nehnuteľností a 5 alternatív zníženej ceny inzerátu/, tak z uvedených vyjadrení žalovaného nevyplýva, ktorého konkrétneho obdobia sa zadané úlohy týkali /vzhľadom na časové súvislosti by mohlo ísť o máj 2019/, avšak nie je zrejmé, či a aký termín na vykonanie týchto úloh bol žalobcovi uložený.“

8. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že právo žalovaného ako poskytovateľa zadržať, primerane znížiť, resp. nevyplatiť odmenu bolo dojednané v článku III. odsek 9 Zmluvy bez potreby realizovať takýto úkon žalovaným osobitnou písomnou formou, pričom v prípade uplatnenia postupu podľa tohto zmluvného dojednaní bolo povinnosťou žalovaného tvrdiť a preukázať splnenie podmienok v ňom dojednaných. Uvedené zmluvné dojednanie upravovalo jednak právo objednávateľa zadržať odmenu vyplývajúcu poskytovateľovi z tejto Zmluvy a to v prípade, ak objednávateľ zistí v činnosti poskytovateľa podľa Zmluvy nedostatky, kedy je oprávnený požadovať od poskytovateľa vykonanie opatrení smerujúcich k odstráneniu príčin vzniku nedostatkov a k ich náprave a až do vykonania týchto opatrení odmenu zadržať. V konaní nebolo žalovaným tvrdené ani inak preukázané, že by v mesiacoch apríl, máj a jún 2019 požadoval od žalobcu vykonanie konkrétnych opatrení smerujúcich k odstráneniu príčin vzniku konkrétnych nedostatkov a k ich náprave v konkrétne stanovenom termíne. Nebolo teda preukázané naplnenie podmienok pre zadržanie odmeny v zmysle článku III. ods. 9 Zmluvy. Pokiaľ ide o splnenie podmienok pre primerané zníženie odmeny alebo jej nevyplatenie, ktorý postup bol dojednaný pre prípad, ak poskytovateľ závažne porušil pravidlá činností vo vzťahu k tretím osobám, ku ktorým smeruje poskytnutie služieb podľa tejto Zmluvy alebo ak týmto osobám spôsobil škodu, tak dojednané podmienky pre primerané zníženie/nevyplatenie odmeny vôbec neboli v konaní žalovaným tvrdené, ani inak nevyšli najavo. Na základe uvedeného okresný súd konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by vo vzťahu k obdobiu apríl, máj a jún 2019 boli naplnené zmluvne dojednané podmienky pre zadržanie, primerané zníženie alebo nevyplatenie odmeny žalobcu podľa Zmluvy v zmysle článku III. odsek 9. Pokiaľ aj žalovaný poukazoval na porady dňa 17.05.2019 a 20.05.2019, tak v priebehu konania nešpecifikoval, ako už bolo vyššie konštatované, kedy a aké konkrétne úlohy boli žalobcovi uložené na mesiac apríl, máj a jún 2019 a s akým konkrétnym termínom plnenia, ktoré by žalobca nesplnil, v nadväznosti na čo by žalovaný bol oprávnený postupovať podľa článku III. odsek 9 Zmluvy.

9. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca v konaní predložil reporty svojej činnosti za apríl, máj a jún 2019 (č.l. 44 až 46 spisu), obsah ktorých žalovaný nepoprel. Konateľ žalobcu vo výpovedi na pojednávaní dňa 04.03.2022 špecifikoval aktivity, ktoré mal podľa dohody so žalovaným vykonávať v období apríl až jún 2019, čo žalovaný rovnako nepoprel. Žalobcom predložené reporty za apríl až jún 2019 preukazujú činnosť žalobcu a ich obsah zodpovedá aktivitám, ktoré ako aktivity dohodnuté na sporné obdobie špecifikoval konateľ žalobcu na pojednávaní dňa 04.03.2022, ako aj obsah práv a povinností žalobcu v zmysle Zmluvy. Nakoľko predmet Zmluvy v článku II. odsek 1, ako aj práva a povinnosti zmluvných strán najmä v článku III. odsek 1 sú koncipované veľmi široko a všeobecne, tak je potrebné konštatovať, že v žalobcom predložených reportoch za apríl, máj a jún 2019 uvádzané činnosti pod tieto dojednaní spadajú. Zároveň okresný súd uviedol, že dosiahnutie konkrétneho výsledku činnosti v zmysle Zmluvy žalobcom nebolo predpokladom nároku žalobcu na odmenu podľa článku IV. ods. 2 bod 2.1. Zmluvy, kedy na konkrétny výsledok činnosti bol viazaný provízny systém

dojednaný v článku IV. ods. 2 bod 2.2. a nasledujúce Zmluvy. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že v spornom období žalobca nesplnil dojednané úlohy a aktivity, a to najmä personálne neobsadil nové pobočky, nepriniesol do realitnej kancelárie ani jedného makléra a nevyhľadal vhodných záujemcov o kúpu, predaj, resp. prenájom nehnuteľností, tak je potrebné uviesť, že takýmto spôsobom povinnosti žalobcu v článku III. ods. 1 Zmluvy definované neboli, t.j. neboli definované výsledkom, na ktorý by bola naviazaná odmena vo výške 2.000,- Eur za kalendárny mesiac dojednaná v článku IV. odsek 2 bod 2.1. Zmluvy, ale vykonávaním činnosti k takýmto cieľom smerujúcej. Žalovaný pritom netvrdil ani nepreukázal, že by žalobca nevykonával činnosť k týmto dojednaným cieľom smerujúcu.

10. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na odmenu dojednanú v článku IV. odsek 2 bod 2.1. Zmluvy považoval okresný súd „za irelevantné tvrdenia právnej zástupkyne žalovaného, že v spornom období sa žalobca ani nenachádzal v zamestnaní u žalovaného, nakoľko takéto postavenie žalobcu /zamestnanca s povinnou účasťou na pracovisku/ zo Zmluvy nevyplýva. Obsahu Zmluvy nezodpovedá ani námietka, že žalobcovi nárok na odmenu nevznikol, nakoľko nebol schopný naplňať určené ciele/účel Zmluvy, ktorými bola spolupráca a dosahovanie zisku pre žalovaného. Nárok na odmenu v zmysle článku IV. odsek 2 bod 2.1. Zmluvy nebol podmienený ani tým, že žalobca získa určitý počet nových maklérov, uzavrie určitý počet obchodov, resp. otvorí určitý počet pobočiek, nakoľko takto stanovené úlohy mu nevyplývajú ani z predmetu Zmluvy vymedzeného v článku II. odsek 1, ani z článku III. odsek 1 Zmluvy upravujúceho práva a povinnosti zmluvných strán /záväzky poskytovateľa/. Rovnako vo vzťahu k uplatnenému nároku nie je relevantné, že okrem odmeny podľa článku IV. ods. 2 bod 2.1. Zmluvy žalobca neúčtoval iný druh províznej odmeny, t.j. žiaden jemu podriadený makléř žiaden obchod nedohodol, nakoľko na obrat pobočiek je viazaná výška provízie podľa článku IV. odsek 2 bod 2.2. a nasledujúce Zmluvy. Predmet Zmluvy a práva a povinnosti poskytovateľa boli dojednané širšie, než len samotné uzatváranie obchodných záležitostí, na ktoré bol viazaný provízny systém. Na odmenu podľa článku IV. odsek 2 bod 2.1. Zmluvy mal žalobca nárok bez ohľadu na to, či došlo k uzavretiu nejakej obchodnej záležitosti alebo nie, nakoľko ako už bolo uvedené, predmetom Zmluvy bol aj rad iných činností, ktorých vykonávanie žalobca preukázal predloženými reportami za apríl, máj a jún 2019, pričom uzavretie obchodných záležitostí bolo predpokladom ďalších provízií v zmysle článku IV. odsek 2 bod 2.2. a nasledujúce Zmluvy.“

11. Okresný súd poukázal na to, že konateľ žalobcu na pojednávaní dňa 04.03.2022 špecifikoval aktivity a úlohy, ktoré boli dohodnuté na mesiace apríl až jún 2019 (oslovovanie telefonické, emailové, resp. osobné a nábor konkurenčných realitných maklérov), čo žalovaný nepoprel. Pokiaľ žalovaný v písomnom vyjadrení z 20.02.2021 namietal, že žalobca nepreukázal, že si splnil úlohy a aktivity, ktoré si so žalovaným dohodol a odsúhlasil, tak žalovaný zároveň v priebehu konania konkrétne úlohy a aktivity dojednané na apríl, máj a jún 2019 neidentifikoval ani nešpecifikoval a tieto priamo z obsahu Zmluvy nevyplývali. Žalovaný nepoprel, že žalobca v spornom období apríl až jún 2019 vykonal činnosti uvedené v predložených písomných reportoch, ktoré podľa okresného súdu zodpovedajú žalobcom vymedzeným aktivitám a úlohám dohodnutým na mesiac apríl až jún 2019 a taktiež predmetu a obsahu práv a povinností zmluvných strán v zmysle nimi uzatvorenej Zmluvy. Pokiaľ žalovaný v reportoch uvedené činnosti nepovažoval za dostačujúce z hľadiska množstva („aktivít bolo málo“), prípadne z hľadiska ich kvality, mal možnosť postupovať podľa článku III. odsek 9 Zmluvy, avšak konkrétne opatrenia adresované vo vzťahu k žalobcovi smerujúce k odstráneniu konkrétnych príčin vzniku nedostatkov v činnosti žalobcu a k ich náprave vo vzťahu k spornému obdobiu apríla až júna 2019, ktoré by ho oprávňovali zadržať, prípadne znížiť alebo nevyplatiť odmenu žalobcovi, v konaní netvrdil ani nepreukázal. Pokiaľ činnosť žalobcu a spolupráca s ním nenaplnila predstavy žalovaného, v zmysle dojednaní v článku IV. odsek 2 bod 2.1. Zmluvy bol oprávnený počas prvých šiestich mesiacov od podpisu Zmluvy Zmluvu vypovedať aj bez udania dôvodu s výpovednou lehotou piatich dní odo dňa doručenia výpovede, čo neurobil. Z obsahu Zmluvy uzatvorenej medzi stranami nevyplýva, že by nárok žalobcu na zaplatenie odmeny vo výške 2.000,- Eur v zmysle článku IV. odsek 2 bod 2.1. Zmluvy bol viazaný na dosiahnutie konkrétneho výsledku, ako uvádzal konateľ žalovaného vo výpovedi na pojednávaní 04.03.2022, ani že by odplata bola nastavená za prácu 8 hodín denne, nakoľko žalobca nebol v zmysle Zmluvy povinný naplniť činnosťou v zmysle Zmluvy konkrétny pracovný čas v konkrétnom mieste. Žalobca pritom v konaní preukázal a žalovaný relevantne nepoprel, že v období mesiacov apríl, máj a jún 2019 vykonával v prospech žalovaného činnosť vyplývajúcu z článku II. odsek 1 ako aj z článku III. odsek 1 Zmluvy. Žalovaný taktiež nepoprel tvrdenia žalobcu, že za rovnakú činnosť, akú žalobca vykonával v apríli, máji a júni 2019, dostal zaplatené za február a marec 2019. Okresný súd považoval žalobcom uplatnený nárok za skutkovo a právne dôvodný, majúci oporu v citovaných ustanoveniach

Zmluvy o spolupráci uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 01.02.2019, z ktorého dôvodu jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel. Vzhľadom na prijaté skutkové a právne závery a vyhodnotenie výsledkov dokazovania vykonaného výsluchom konateľov žalobcu a žalovaného a oboznámením sa s obsahom listinných dôkazných prostriedkov, ktoré boli stranami predložené do obsahu spisového materiálu, okresný súd nepovažoval za potrebné na návrh žalobcu vykonávať výsluch svedka p. P. Q. k otázke kvality vykonávania činností žalobcu na pozícii manažéra realitnej kancelárie žalovaného v zmysle Zmluvy za obdobie kalendárnych mesiacov február až jún 2019 a k otázke schopnosti žalobcu uspokojivo naplňať žalovaným určené a stanovené úlohy a ciele (v zmysle písomného vyjadrenia žalobcu k návrhu na výsluch tohto svedka z 30.08.2021, č.l. 87 spisu) a tento dôkazný návrh žalobcu ako nadbytočný zamietol. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 2 CSP.

12. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, a to „I. a II. výrokovej vete“. Neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP), pretože: „a) Súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), b) Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), c) Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), d) Zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) CSP), e) Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP)“. Napadnuté rozhodnutie predstavuje jednostranne zamerané vyhodnotenie skutkového stavu, ktorý je v úplnom rozpore so skutkovým stavom preukázaným žalovaným. Súd prvej inštancie prekročil rozsah svojich právomocí, keď doslova nahradil žalobcovi právneho zástupcu a vyhodnotil vec tak, že úplne odignoroval dôkazy a obranu žalovaného. „Súd prvej inštancie riešil obchodnoprávny spor, ktorému však následne, svojim odôvodnením, priznal prvky spotrebiteľského sporu, čím došlo k porušeniu rovnosti strán sporu a neprímeranému a nedôvodnému zásahu do našich práv“.

13. V odvolaní žalovaný uviedol, že v danej veci bolo sporné, či žalobcovi vznikol alebo nevznikol voči žalovanému nárok na odmenu za mesiace 04 -06/2019 podľa Zmluvy o spolupráci zo dňa 01.02.2019 (ďalej len ako aj „Zmluva“) v celkovej výške 6.000 Eur (3 x 2.000 Eur). Okresný súd mal nesporne preukázané, že ide o obchodnoprávny vzťah, čo je uvedené aj v úvode odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. „Taktiež je nesporné, že žalobca mal podľa Zmluvy vykonávať pozíciu manažéra, tzn. funkciu zodpovedajúcu skúsenostiam, bez potreby osobitného usmerňovania nás ako objednávateľa. Žalobca ako poskytovateľ je právnickou osobou, tzn. disponuje dostatočným personálnym a materiálnym vybavením k tomu, aby objednané služby riadne a včas dokázal poskytnúť. Súdom neprislúcha zasahovať rozhodnutím do zmluvnej voľnosti strán zmluvy - strán sporu, ktoré sú podnikateľskými subjektami a korigovať tak ex post ich obchodnoprávne vzťahy, čo v danom prípade súd prvej inštancie hrubo porušil. Aj napriek uvedenému, súd prvej inštancie, v napadnutom rozhodnutí posudzuje žalobcu ako fyzickú osobu, ktorá nemala presne zadefinované čo má robiť podľa Zmluvy a ňou predložené Reporty, ktoré sú obsahovo „nulové“ sú dostatočným preukázaním plnenia Zmluvy.“

14. V odvolaní žalovaný uviedol, že opakovane namietal, že „podľa Zmluvy bola odmena pre žalobcu výslovne viazaná na plnenie úloh a aktivít, ktoré si s nami žalobca dohodol a odsúhlasil, čo vyplýva aj z čl. IV., bodu 2.1. Zmluvy. Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané a osobitne to vyplýva z dôkazov, na ktorých postavil napadnuté rozhodnutie súd prvej inštancie - Reporty žalobcu, že žalobca nevykonával činnosť manažéra realitnej kancelárie riadne, tzn. že podľa Zmluvy neotvoril žiadnu pobočku v rámci Slovenska, nevytvoril ani príležitosť k sprostredkovaniu obchodu - kúpy, predaja, podnájmu nehnuteľností, nepodarilo sa mu urobiť žiadny nábor nových realitných maklérov, vlastne vôbec nič. Aj napriek tomu, má podľa súdu prvej inštancie žalobca nárok na odmenu za 3 mesiace bez akýkoľvek výsledkov.“ Súd prvej inštancie odôvodnil napadnuté rozhodnutie a dôvodnosť nároku žalobcu o Reporty žalobcu. Súd prvej inštancie však uvedené reporty, podľa žalovaného, asi ani nečítal, keď vyhodnotil, že práve nimi je preukázaný nárok žalobcu voči žalovanému, bez ďalšieho, napriek tomu, že ich obsah písomne vo svojich podaniach (Vyjadrenie zo dňa 20.05.2021) aj ústne výpoveďou konateľa dňa 04.03.2022, hoci súd prvej inštancie v rozpore s týmto v napadnutom rozhodnutí uvádza, že Reporty neboli nenamietané. Obsah reportov nemôže ani pre laika byť podkladom na uplatnenie odmeny 2.000 Eur mesačne, najmä keď sme namietali, že obsahom reportov sú záznamy z celého dňa napr. „Hľadanie maklérov na internete, telefonáty“ bez akéhokoľvek preukázania a dosiahnutia výsledku.

15. Namietal žalovaný v odvolaní, že okresný súd opomenul rozhodnú skutočnosť, na ktorú poukazoval od začiatku, že u žalobcu si objednal služby manažéra, ktorého úlohou je vytvoriť žalovanému „ďalšie

zisky, tzn. nezamestnali sme zamestnanca, ktorý si „odsedí“ 8 hodí v práci a ide domov, bez ohľadu na výsledky jeho práce.“ Definícia manažéra je všeobecne známou skutočnosťou (www.google.com), tzn. súd prvej inštancie si na posúdenie obsahu Zmluvy mal v prvom rade osvojiť tento pojem a až následne mohol správne posúdiť obsah Zmluvy, ktorú si súd prvej inštancie vyložil v intenciách spotrebiteľskej zmluvy. Preto odvolateľ upriamil „pozornosť na definíciu manažéra - je to predovšetkým profesia, jej nositeľ pomocou manažérskych funkcií usmerňuje aktivity organizačnej jednotky na dosahovanie stanovených cieľov (Majtán). Prvoradým poslaním manažéra je cieľavedome riadiť prácu iných s uplatňovaním manažérskych funkcií nepriamo, t.j. prostredníctvom svojich podriadených, zabezpečovať dosahovanie cieľov organizácie (Mikuš a Droppa). Manažér je ten, kto pracuje s ľuďmi a koordinuje ich aktivity tak, aby sa splnili ciele organizácie (Mikuš, Droppa a Budaj). Manažéri sú zodpovední za dosahovanie výsledkov prostredníctvom špecializovaného úsilia iných ľudí, individuálne, v skupinách alebo v organizáciách (Donnelly, Gibson a Ivancevich).“ Súd prvej inštancie aj napriek tomu, že mal preukázané, že žalobca mal podľa Zmluvy vytvoriť podmienky pre otvorenie nových pobočiek, ktoré neotvoril, že mal tieto personálne obsadiť, čo neobsadil, že mal zabezpečiť vyhľadávanie vhodných záujemcov, čo nezabezpečil, vyhodnotil, že žalobcovi ako manažérovi, ktorý nič neurobil viac ako 3 mesiace, prináleží podľa Zmluvy odmena vo výške 2.000 Eur mesačne. Ide o arbitrárne (svojoľné) vyhodnotenie zmluvného vzťahu dvoch právnických osôb zo strany súdu prvej inštancie, výlučne v prospech žalobcu akoby bol fyzickou osobou - spotrebiteľom, keď je súdom vykladaná Zmluva v rozpore s jej účelom a vôľou zmluvných strán.

16. Súd prvej inštancie neprímerane jednostranne interpretuje Zmluvu, zistený skutkový stav vyhodnotil účelovo výlučne v prospech žalobcu, hoci k tomu nemal jediný relevantný dôkaz. Tým, že súd prvej inštancie klamlivo uvádza, že nenamietal Reporty žalobcu, čo je v rozpore s podaniami a výpoveďou konateľa, vnímal to tak, že súd prvej inštancie svojoľne vyhodnotil skutkový stav tak, aby sa nesporné dôkazy javili ako rozporné, resp. akoby ani neboli. Z obsahu napadnutého rozhodnutia tak doslova cítiť zaujatosť súdu prvej inštancie voči spoločnosti, absentuje mu objektívne odôvodnenie, ktoré by zodpovedalo obsahu súdneho spisu, je jednostranné. Je úplne jasné, že napadnuté rozhodnutie nemusí zodpovedať predstavám, ale nie je jasné, prečo je v ňom mylne a klamlivo zhodnotený zistený skutkový stav. „Súd prvej inštancie nad rámec svojej právomoci uviedol, že zo Zmluvy nevyplýva, že žalobca mal dosahovať nejaké výsledky, čo je absurdné v obchodnoprávnom vzťahu. Dokonca zašiel až tak ďaleko, keď konštatoval, že pokiaľ sme vyplatili odmenu žalobcovi za predchádzajúce mesiace (02 - 03/2019), nie je dôvod, aby sme mu rovnako nezaplatili odmenu za 04/ - 06/2019. Súd prvej inštancie odignoroval poradu zo dňa 17.05.2019, na ktorej boli nesporne konštatované neuspokojivé výsledky s plnením Zmluvy žalobcom. Formalisticky však zhodnotil, že ústne odstúpenie od zmluvy zo dňa 10.06.2019 nie je ukončením zmluvy, až jeho písomné doručenie dňa 30.07.2019.“ Napadnuté rozhodnutie je podľa žalovaného v napadnutom rozsahu, „ tzn. v časti I. a II. výrokovej vety, nesprávne, v rozpore so zisteným skutkovým stavom, v rozpore s právom na spravodlivý súdny proces, rovnosť strán sporu, nestrannosťou súdu, aby do veci vniesol zákonnosť a spravodlivosť, tzn. aby vydal nasledovné rozhodnutie“.

17. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, podľa ktorého odvolanie je nedôvodné, účelové, bez relevantného odvolacieho dôvodu. Odvolanie neobsahuje žiadnu vecnú argumentáciu, či právne námietky, s ktorými by sa prvostupňový súd nevysporiadal. Prvostupňový súd náležite zistil skutkový stav a na vec správne aplikoval príslušné právne predpisy, navrhol preto, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu ako správne potvrdil.

18. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril (doručenka č.l. 190 spisu).

19. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach odvolacích dôvodov žalovaného podľa § 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vo výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

20. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/86/2022-194 zo dňa 19.10.2022, ktorým bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, a to i na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a na webovej stránke krajského súdu, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

21. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalovaný vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci samej podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu, za stotožnenia sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na zodpovedajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na zodpovedajúce odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

24. Krajský súd vzhľadom k odvolaniu poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP, keď základom pre konanie a rozhodovanie krajského súdu sú odvolacie dôvody žalovaného v tejto veci vyjadrené v podanom odvolaní. Pokiaľ odvolateľ nevykvalifikoval iné odvolacie dôvody, než tie, ktoré boli obsiahnuté v podanom odvolaní, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ak sa tieto nestali predmetom odvolania žalovaného. Ak boli súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľ nerozporoval, tak tieto sa zákonite bez ďalšieho nemohli stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu nebol zákonný priestor, ak v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) § 379 CSP.

25. Krajský súd za aplikácie § 379, § 380 ods. 1 CSP konštatuje, že podľa podaného odvolania žalovaným bol napádaný rozsudok okresného súdu v celom rozsahu.

26. Primárne odvolací súd uvádza, že po vykonaní odvolacieho prieskumu v rozsahu odvolacích dôvodov žalovaného sa stotožnil so skutkovým aj právnym stavom, tak ako boli ustálené okresným súdom cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, v podrobnostiach naň odkazuje ako už uviedol vyššie, avšak na dotvrdenie správnosti prijatých záverov okresným súdom považuje za podstatné zodpovedať na niektoré odvolacie otázky položené žalovaným, ktoré mali pre rozhodnutie odvolacieho súdu relevanciu vo vzťahu k posudzovaniu správnosti prijatých záverov okresným súdom.

27. Podľa § 220 CSP, v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie strán a ich zástupcov, iných subjektov, označenie prejednávaného sporu, výrok, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania, o tom, na ktorý súd sa odvolanie podáva a o náležitostiach odvolania, poučenie o možnosti exekúcie a deň a miesto vyhlásenia. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ak sa súd odkloní od

ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku sa označujú arabskými číslicami.

28. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolací súd nezistil, že by jeho odôvodnenie nezodpovedalo vyššie uvedenej právnej úprave. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa záverov zjednocujúceho Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016 „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu vyššie uvedeného stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni (uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 V Cdo/2/2017 z 19. apríla 2017). Uvedené primerane platí aj pre odvolacie konanie.

29. V prejednávanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety Stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Niet pochýb, že len skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia súdu nie je podľa predstáv strán sporu, sama o sebe nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Niet pochýb ani o tom, že len subjektívny názor strán sporu o nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia nezakladá nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, avšak to až do toho momentu, kým namietaný postup súdu nedosiahne takú intenzitu, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

30. Krajský súd konštatuje, že dokazovanie v rozsahu vykonanom súdom prvej inštancie za dodržania procesných predpisov bolo dostatočné. Vo vzťahu k výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu je potrebné uviesť to, že do obsahu základného práva strany sporu nepatrí ani právo strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov súdom alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Okresný súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné k tomu, aby posúdil žalobcom uplatnený nárok ako i relevanciu obrany žalovaného.

31. Krajský súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzala činnosť súdu prvej inštancie, ktorá neznemožnila žalobcovi a ani žalovanému ako sporovým stranám možnosť aktívnej účasti a právo na označenie navrhovaných dôkazov bolo tak žalobcom ako i žalovaným zrealizované. Nevykonanie dôkazov podľa návrhu alebo predstáv sporovej strany nie je postupom, ktorým by malo byť porušené právo na spravodlivý proces, pretože rozhodnutie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie sporovej strane (§ 185 ods. 1 CSP). Vadou konania sa rozumie len taký závadný procesný postup, ktorým sa sporovej strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. K takejto vade konania okresným súdom podľa odvolacieho súdu nedošlo.

32. Z obsahu podaného odvolania je možné prijať záver, že žalovaný okrem iného namietal i nesprávny procesný postup. Odvolací súd, preto vychádzal i zo záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z rozhodnutia zo dňa 28.2.2019, sp.zn. 2Cdo/225/2018, v zmysle ktorého „...Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, potom už „postupom súdu“ zásadne nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody,

so zreteľom na ktoré súd rozhodol.“ Odvolací súd, vychádzajúc primerane a podporne a v intenciách predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu, po vykonaní odvolacieho prieskumu nemohol konštatovať, že by zo strany okresného súdu došlo k nesprávnemu procesnému postupu, resp. porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

33. Žalovaný v odvolaní namietal vo vzťahu k žalobcovi, že „tzn. nezamestnali sme zamestnanca, ktorý si „odsedí“ 8 hodí v práci a ide domov, bez ohľadu na výsledky jeho práce“, ku ktorej argumentácii odvolací súd uvádza, že z obsahu Zmluvy predsa nevyplýva, že medzi stranami bol dojednaný zamestnanecký pomer, a teda plnenie povinnosti žalobcu má byť posudzované ako plnenie povinností zamestnanca. Pripomína odvolací súd, že to bol žalovaný, ktorý v odvolaní okrem iného uvádzal, že „Taktiež je nesporné, že žalobca mal podľa Zmluvy vykonávať pozíciu manažéra, tzn. funkciu zodpovedajúcu skúsenostiam, bez potreby osobitného usmerňovania nás ako objednávateľa. Žalobca ako poskytovateľ je právnickou osobou, tzn. disponuje dostatočným personálnym a materiálnym vybavením k tomu, aby objednané služby riadne a včas dokázal poskytnúť. Súdom neprislúcha zasahovať rozhodnutím do zmluvnej voľnosti strán zmluvy - strán sporu, ktoré sú podnikateľskými subjektami a korigovať tak ex post ich obchodnoprávne vzťahy, čo v danom prípade súd prvej inštancie hrubo porušil“. Vzhľadom k uvedenému, ak bol predmetom konania obchodnoprávny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, tak potom tento odvolací dôvod v rovine tvrdení žalovaného o zamestnaní žalobcu, čo by zamestnanca, vzhľadom na skutočnosť, že takýto vzťah nebol predmetom konania, zostal bez právnej relevancie ku záverom okresného súdu.

34. V odvolaní odvolateľ uviedol, že „...Napadnuté rozhodnutie predstavuje jednostranne zamerané vyhodnotenie skutkového stavu, ktorý je v úplnom rozpore so skutkovým stavom preukázaným z našej strany ako žalovaného. Súd prvej inštancie prekročil rozsah svojich právomocí, keď doslova nahradil žalobcovi právneho zástupcu a vyhodnotil vec tak, že úplne odignoroval dôkazy a obranu nás ako žalovaného. Súd prvej inštancie riešil obchodnoprávny spor, ktorému však následne, svojim odôvodnením, priznal prvky spotrebiteľského sporu, čím došlo k porušeniu rovnosti strán sporu a neprimeranému a nedôvodnému zásahu do našich práv. Krajský súd zdôrazňuje, že od momentu doručenia žaloby dňa 11.02.2021 spolu s platobným rozkazom žalovanému (č.l. 24 spisu), mal žalovaný, ako aj žalobca, pred súdom danú rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy, naplňovať procesné práva a povinnosti a súdu predkladať a označovať dôkazy, ktoré žiadal, aby boli vo veci vykonané tak, ako tieto dôkazy predkladal a označoval žalovaný. Nie je možné, v zúženom slova zmysle, pri uplatňovaní procesných práv a naplňovaní procesných povinností toho ktorého účastníka konania, tieto viazať len na samotné pojednávanie, pretože v priebehu celého súdneho konania, žalobca aj žalovaný, môžu do spisového materiálu dokladať dôkazy, ktoré žiadajú, resp. navrhujú vo veci vykonať. Tak žalobca, ako aj žalovaný v tomto smere mali rovnakú procesnú pozíciu a ak ju žalovaný nenaplnil, nezrealizoval, tento postup nemôže byť na ujmu práv druhého účastníka súdneho konania, a to žalobcu, ktorý z titulu rovnosti má rovnaké právo ako žalovaný, a to, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Krajský súd konštatuje, že v konaní pred okresným súdom Ústavou Slovenskej republiky vyžadovanú rovnosť všetkých účastníkov v konaní okresný súd dodržal, a to na základe záverov, ktoré uviedol krajský súd v odôvodnení tohto rozhodnutia.

35. K ďalšej námietke žalovaného, že bola porušená okresným súdom zásada rovnosti strán v súdnom procese, sa uvádza, že táto zásada sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02). Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu, zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavno-právnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania), ako aj iného civilného procesu, majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok, bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02). Táto zásada, vyjadrujúca „právo na spravodlivý proces“, nutnosť rovnakých „pravidiel hry“, alebo tiež „princíp rovnosti“, sa premieta predovšetkým v ustanoveniach, upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania. V podstate rovnosť účastníkov v súdnom konaní, ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov. Pri uplatňovaní tejto zásady rovnosti v súdnom konaní je však nevyhnutné prihliadať nielen k právam jedného účastníka súdneho konania, v danom prípade žalovaného ako odvolateľa, ale aj k právam žalobcu, ktorý rovnako má nárok, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez

zbytočných preťahov, z ktorého dôvodu nemôže v súdnom konaní dochádzať k výkonu práv jedného z účastníkov súdneho konania na ujmu druhého účastníka súdneho konania. Ani s ohľadom k uvedenej zásade rovnosti, krajský súd nezistil, že by postupom okresného súdu došlo k vade konania, ktorá by mala za následok nesprávne (nezákonné) rozhodnutie vo veci. Princíp rovnosti zbraní, ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania, vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis - á - vis proti jej protistrane (pozri napr. Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I). Okrem tejto požiadavky koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri Nideröst-Huber, citované vyššie, ods. 24; a Milatová, citované vyššie, ods. 59) (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2012, sp.zn. 5 Cdo 16/2012).

36. V odvolaní žalovaný poukázal na definíciu manažéra, v zmysle ktorej má byť všeobecne známou skutočnosťou (www.google.com), tzn. súd prvej inštancie si na posúdenie obsahu Zmluvy mal podľa žalovaného v prvom rade osvojiť tento pojem a až následne mohol správne posúdiť obsah Zmluvy, ktorú si súd prvej inštancie vyložil v intenciách spotrebiteľskej zmluvy. Preto odvolateľ upriamil „pozornosť na definíciu manažéra - je to predovšetkým profesia, jej nositeľ pomocou manažérskych funkcií usmerňuje aktivity organizačnej jednotky na dosahovanie stanovených cieľov (Majtán). Prvoradým poslaním manažéra je cieľavedome riadiť prácu iných s uplatňovaním manažérskych funkcií nepriamo, t.j. prostredníctvom svojich podriadených, zabezpečovať dosahovanie cieľov organizácie (Mikuš a Droppa). Manažér je ten, kto pracuje s ľuďmi a koordinuje ich aktivity tak, aby sa splnili ciele organizácie (Mikuš, Droppa a Budaj). Manažéri sú zodpovední za dosahovanie výsledkov prostredníctvom špecializovaného úsillia iných ľudí, individuálne, v skupinách alebo v organizáciách (Donnelly, Gibson a Ivancevich).“ V súvislosti s touto argumentáciou žalovaného sa oboznámil odvolací súd s obsahom písomne uzatvorenej „Zmluvy o spolupráci uzavretá podľa § 262 ods. 1 a nasl. Obchodného zákonníka“ (čl. 12 a nasl. spisu), s označením zmluvných strán „objednávateľ“ a „poskytovateľ“. Z čl. I Preambula vyplýva, že „Objednávateľ je realitná kancelária, poskytujúca kompletný servis v oblasti realitných služieb. Pri poskytovaní realitných služieb spolupracuje s podnikateľmi, ktorí majú odborné znalosti v oblasti obchodu, služieb, finančnictva, administratívy“ (čl. 12 spisu). Zo Zmluvy z čl. II ods. 1. ďalej vyplýva, že „Predmetom zmluvy je určenie podmienok spolupráce obidvoch zmluvných strán za účelom obstarania obchodnej záležitosti pre objednávateľa, ktoré budú obstarávané poskytovateľom pre objednávateľa a budú smerovať k vyhľadávaniu vhodných príležitostí na sprostredkovanie predaja, kúpy, nájmu, podnájmu nehnuteľností, ako aj riadenie určených pobočiek objednávateľa a iné objednávateľom požadované transakcie s nehnuteľnosťami v rôznych regiónoch Slovenska. Predmetom zmluvy je aj určenie podmienok spolupráce za účelom budovania siete/nových pobočiek v rámci Slovenska, ich personálne obsadenie, riadenie a vedenie, hodnotenie, koučovanie, zodpovednosť za zverené pobočky, zabezpečenie finančnej stability pobočiek, tvorba a zlepšovanie procesov v oblasti realitných služieb a plnenie plánu v súlade s dohodnutými pravidlami“ (čl. 12 spisu). Zo Zmluvy z čl. III. ods. 1. Práva a povinnosti zmluvných strán „Poskytovateľ sa na základe tejto zmluvy zaväzuje s odbornou starostlivosťou obstarávať pre objednávateľa obchodné záležitosti smerujúce k vyhľadávaniu vhodných príležitostí na sprostredkovanie predaja, kúpy, nájmu, podnájmu nehnuteľností, t.j. najmä otvorenie nových pobočiek, ich personálne obsadenie a zabezpečenie vyhľadávania vhodných záujemcov o kúpu, predaj, nájom, podnájom, zámenu nehnuteľností. Taktiež sa poskytovateľ zaväzuje riadiť a odborne viesť zverené tímy ľudí - obchodných partnerov objednávateľa/pobočky, školiť a zapracúvať ostatných zverených ľudí - obchodných partnerov objednávateľa na určených pobočkách, a to v súlade s požiadavkami, plánmi objednávateľa, vytvárať dobré obchodné meno objednávateľa“ (čl. 12 spisu). Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd v zhode s okresným súdom, mali za to, že bolo povinnosťou okresného súdu vykladať vzájomné práva povinnosti, ich plnenie v zmysle písomných dojednaní Zmluvy, ak sa dožadoval žalovaný za rozhodné klásť dôraz a „pozornosť na definíciu manažéra - je to predovšetkým profesia, jej nositeľ pomocou manažérskych funkcií usmerňuje aktivity organizačnej jednotky na dosahovanie stanovených cieľov (Majtán)“, tak potom mal žalovaný v odvolaní presne kvalifikovať, najmä v skutkovej rovine a následne na to zmluvné dojednania, ktoré nebolo okresným súdom správne aplikované a vyložené, z ktorého by malo vyplývať konkrétne porušenie konkrétnych povinností žalobcom. V článku IV. ods. 2 Zmluvy bol pre účely odmeňovania zmluvnými stranami dojednaný odmeňovací systém, v zmysle ktorého v článku IV. ods. 2. bod 2.1. bol počas prvých šiestich mesiacov od podpisu Zmluvy dojednaný nárok poskytovateľa na odmenu vo výške 2.000,- Eur za kalendárny mesiac po splnení úloh a aktivít, ktoré si s objednávateľom dohodol a odsúhlasil

a zároveň v bodoch 2.2. až 2.9. bol dojednaný provízny systém pridelených maklérov/obchodných partnerov, ktorý bol závislý na skutočnostiach ako výška provízie objednávateľa, dosiahnutý obrat na pridelených pobočkách za kalendárny mesiac, zabezpečenie uzatvorenia Zmluvy s developerom, resp. splnenie mimoriadnych úloh od objednávateľa. V článku IV. ods. 1 Zmluvy zároveň bolo stanovené, že toto ustanovenie sa podľa okresného súdu vzťahovalo na celý odmeňovací systém dojednaný v článku IV. ods. 2 Zmluvy, že poskytovateľ má nárok na odmenu za riadne a včas splnené úlohy, ktoré vykonáva pre objednávateľa, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožnil. Ustanovenie článku IV. ods. 1 Zmluvy je potrebné, nielen podľa okresného súdu, ale aj podľa odvolacieho súdu, vykladať v kontexte aj ďalších ustanovení Zmluvy, a to predovšetkým článku II. ods. 1 Zmluvy upravujúceho Predmet Zmluvy a článku III. (Práva a povinnosti zmluvných strán) ods. 1, v zmysle ktorého poskytovateľ sa na základe tejto Zmluvy zaväzuje s odbornou starostlivosťou obstarávať pre objednávateľa obchodné záležitosti smerujúce k vyhľadávaniu vhodných príležitostí na sprostredkovanie predaja, kúpy, nájmu, podnájmu nehnuteľností, t.j. najmä otvorenie nových pobočiek, ich personálne obsadenie a zabezpečenie vyhľadávania vhodných záujemcov o kúpu, predaj, nájom, podnájom, zámenu nehnuteľností. Taktiež sa poskytovateľ zaväzuje riadiť a odborne viesť zverené tímy ľudí - obchodných partnerov objednávateľa/pobočky, školiť a zapracúvať ostatných zverených ľudí - obchodných partnerov objednávateľa na určených pobočkách, a to v súlade s požiadavkami, plánmi objednávateľa vytvárať dobré obchodné meno objednávateľa. Ustanovenia článku II. ods. 1 a článku III. ods. 1 Zmluvy sú formulované všeobecne, pričom z týchto ustanovení ani z celého kontextu Zmluvy nevyplývajú, a to nielen podľa okresného súdu, ale ani odvolacieho súdu, konkrétne špecifikované úlohy, ktoré mal žalobca plniť pre žalovaného, ani termíny ich splnenia. Zmluvné dojednanie v článku IV. odsek 1 Zmluvy je potrebné vykladať aj v kontexte článku IV. ods. 2 bod 2.1. Zmluvy, v zmysle ktorého nárok na odmenu vo výške 2.000,- Eur vzniká poskytovateľovi za kalendárny mesiac po splnení úloh a aktivít, ktoré si s objednávateľom dohodol a odsúhlasil, pri zohľadnení dojednania v článku V. ods. 2 Zmluvy, v zmysle ktorého poskytovateľ sa zaväzuje plniť svoje povinnosti vyplývajúce z tejto Zmluvy podľa aktuálnych potrieb a požiadaviek objednávateľa. Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomná komunikácia bude prebiehať zásadne počas pracovných dní od 09.00 do 17.00, s výnimkou neodkladných situácií. Z článku IV. ods. 2 bod 2.1. Zmluvy priamo nevyplýva, na aký konkrétny výsledok činnosti je viazaná odmena vo výške 2.000,- Eur mesačne počas prvých šiestich mesiacov trvania Zmluvy. Podľa obsahu Zmluvy prvých šesť mesiacov od podpisu Zmluvy možno vnímať ako obdobie „zaškoľovania“ žalobcu, pričom z článku V. bod 2 vyplýva, že poskytovateľ sa zaväzuje plniť svoje povinnosti zo Zmluvy podľa aktuálnych potrieb a požiadaviek objednávateľa. Z obsahu spisového materiálu, tak ako správne okresný súd uviedol, vyplýva, že na pojednávaní konanom dňa 04.03.2022, pritom sám konateľ žalovaného uviedol, že žalobcovi bolo poskytnuté obdobie na šesť mesiacov, aby sa zžil s touto prácou, čomu zodpovedá aj jeho vyjadrenie, že v období mesiacov apríl, máj a jún 2019 mal konateľ žalobcu ako „závozníka“ na pracovných cestách a ukazoval mu, „ako to má robiť“. Ak na základe uvedeného okresného súd ustálil, že z „tvrdení žalovaného ani vykonaného dokazovania pritom nemožno ustáliť, či, kedy a aké konkrétne úlohy uložil žalovaný žalobcovi jednotlivo na mesiace apríl, máj a jún 2019 a s akým konkrétnym termínom plnenia, ktoré by žalobca nesplnil. Pokiaľ aj žalovaný poukazoval na poradu zo 17.05.2019, na ktorej mala byť žalobcovi znížená odmena na 1.000,- Eur z dôvodu neuspokojivých výsledkov a jej vyplatenie podmienené splnením úloh od konateľa žalovaného /20 náberov nehnuteľností, 10 prebraní nehnuteľností a 5 alternatív zníženej ceny inzerátu/, tak z uvedených vyjadrení žalovaného nevyplýva, ktorého konkrétneho obdobia sa zadané úlohy týkali /vzhľadom na časové súvislosti by mohlo ísť o máj 2019/, avšak nie je zrejmé, či a aký termín na vykonanie týchto úloh bol žalobcovi uložený“, tak na základe odvolacej argumentácie žalovaného nebol pre odvolací súd vytvorený priestor na odklon cez úprav v § 387 ods. 1, 2 CSP od záverov okresného súdu, preto odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu.

37. Pripomína odvolací súd, že v zmysle Zmluvy, právo žalovaného ako poskytovateľa zadržať, primerane znížiť, resp. nevyplatiť odmenu bolo dojednané v článku III. odsek 9 Zmluvy bez potreby realizovať takýto úkon žalovaným osobitnou písomnou formou, pričom v prípade uplatnenia postupu podľa tohto zmluvného dojednania bolo povinnosťou žalovaného tvrdiť a preukázať splnenie podmienok v ňom dojednaných. Uvedené zmluvné dojednanie upravovalo jednak právo objednávateľa zadržať odmenu vyplývajúcu poskytovateľovi z tejto Zmluvy a to v prípade, ak objednávateľ zistí v činnosti poskytovateľa podľa Zmluvy nedostatky, kedy je oprávnený požadovať od poskytovateľa vykonanie opatrení smerujúcich k odstráneniu príčin vzniku nedostatkov a k ich náprave a až do vykonania týchto opatrení odmenu zadržať. V konaní nebolo žalovaným tvrdené ani inak preukázané, že by v mesiacoch apríl, máj a jún 2019 požadoval od žalobcu vykonanie konkrétnych opatrení smerujúcich k odstráneniu

príčin vzniku konkrétnych nedostatkov a k ich náprave v konkrétne stanovenom termíne. Nebolo teda preukázané naplnenie podmienok pre zadržanie odmeny v zmysle článku III. ods. 9 Zmluvy. Pokiaľ ide o splnenie podmienok pre primerané zníženie odmeny alebo jej nevyplatenie, ktorý postup bol dojednaný pre prípad, ak poskytovateľ závažne porušil pravidlá činností vo vzťahu k tretím osobám, ku ktorým smeruje poskytnutie služieb podľa tejto Zmluvy alebo ak týmto osobám spôsobil škodu, tak dojednané podmienky pre primerané zníženie/nevyplatenie odmeny vôbec neboli v konaní žalovaným tvrdené, ani inak nevyšli najavo. Odvolací súd, tak ako okresný súd konštatuje, že v konaní pred okresným súdom a ani vo vyvolanom odvolacom konaní, nebolo preukázané, že by vo vzťahu k obdobiu apríl, máj a jún 2019 boli naplnené zmluvne dojednané podmienky pre zadržanie, primerané zníženie alebo nevyplatenie odmeny žalobcu podľa Zmluvy v zmysle článku III. odsek 9. Pokiaľ aj žalovaný poukazoval na porady dňa 17.05.2019 a 20.05.2019, tak v priebehu konania (primárne prvoinštančného) nešpecifikoval, (čo bolo konštatované aj okresným súdom), kedy a aké konkrétne úlohy boli žalobcovi uložené na mesiac apríl, máj a jún 2019 a s akým konkrétnym termínom plnenia, ktoré by žalobca nesplnil, v nadväznosti na čo by bolo možné i odvolacím súdom konštatovať, že žalovaný bol oprávnený postupovať podľa článku III. odsek 9 Zmluvy.

38. V odvolaní žalovaný uviedol, že „Súd prvej inštancie aj napriek tomu, že mal preukázané, že žalobca mal podľa Zmluvy vytvoriť pre nás otvorenie nových pobočiek, ktoré neotvoril, že mal tieto personálne obsadiť, čo neobsadil, že mal zabezpečiť vyhľadávanie vhodných záujemcov, čo nezabezpečil, vyhodnotil, že žalobcovi ako manažérovi, ktorý nič neurobil viac ako 3 mesiace, prináleží podľa Zmluvy odmena vo výške 2.000 EUR mesačne. Ide o arbitrárne (svojoľné) vyhodnotenie zmluvného vzťahu dvoch právnických osôb zo strany súdu prvej inštancie, výlučne v prospech žalobcu akoby bol fyzickou osobou - spotrebiteľom, keď je súdom vykladaná Zmluva v rozpore s jej účelom a vôľou zmluvných strán.“ Odvolací súd uvádza, že nárok na odmenu v zmysle článku IV. odsek 2 bod 2.1. Zmluvy nebol podmienený ani tým, ako správne uzavrel okresný súd, že žalobca získa určitý počet nových maklérov, uzavrie určitý počet obchodov, resp. otvorí určitý počet pobočiek, nakoľko takto stanovené úlohy mu nevyplývajú ani z predmetu Zmluvy vymedzeného v článku II. odsek 1, ani z článku III. odsek 1 Zmluvy upravujúceho práva a povinnosti zmluvných strán (záväzky poskytovateľa). Rovnako vo vzťahu k uplatnenému nároku nebolo rozhodujúce, že okrem odmeny podľa článku IV. ods. 2 bod 2.1. Zmluvy žalobca neúčtoval iný druh províznej odmeny, t.j. žiaden jemu podriadený makléř žiaden obchod nedohodol, nakoľko na obrat pobočiek je viazaná výška provízie podľa článku IV. odsek 2 bod 2.2. a nasledujúce Zmluvy. Predmet Zmluvy a práva a povinnosti poskytovateľa boli dojednané širšie, než len samotné uzatváranie obchodných záležitostí, na ktoré bol viazaný provízny systém. Na odmenu podľa článku IV. odsek 2 bod 2.1. Zmluvy mal žalobca nárok bez ohľadu na to, či došlo k uzavretiu nejakej obchodnej záležitosti alebo nie, keďže tak ako správne uviedol, už aj okresný súd, predmetom Zmluvy bol aj rad iných činností, ktorých vykonávanie žalobca preukázal predloženými reportami za apríl, máj a jún 2019, pričom uzavretie obchodných záležitostí bolo predpokladom ďalších provízií v zmysle článku IV. odsek 2 bod 2.2. a nasledujúce Zmluvy. Konateľ žalobcu na pojednávaní dňa 04.03.2022 špecifikoval aktivity a úlohy, ktoré boli dohodnuté na mesiace apríl až jún 2019 (oslovovanie telefonické, emailové, resp. osobné a nábor konkurenčných realitných makléřov), čo žalovaný nepoprel. Zároveň pokiaľ žalovaný v písomnom vyjadrení z 20.02.2021 namietal, že žalobca nepreukázal, že si splnil úlohy a aktivity, ktoré si so žalovaným dohodol a odsúhlasil, tak žalovaný zároveň v priebehu konania konkrétne úlohy a aktivity dojednané na apríl, máj a jún 2019 neidentifikoval ani nešpecifikoval a tieto priamo z obsahu Zmluvy nevyplývali. Žalovaný nepoprel, že žalobca v spornom období apríl až jún 2019 vykonal činnosti uvedené v predložených písomných reportoch, ktoré nielen podľa okresného súdu, ale aj odvolacieho súdu, zodpovedajú žalobcom vymedzeným aktivitám a úlohám dohodnutým na mesiac apríl až jún 2019 a taktiež predmetu a obsahu práv a povinností zmluvných strán v zmysle nimi uzatvorenej Zmluvy. Pokiaľ žalovaný v reportoch uvedené činnosti nepovažoval za dostačujúce z hľadiska množstva („aktivít bolo málo“), prípadne z hľadiska ich kvality, mal možnosť postupovať podľa článku III. odsek 9 Zmluvy, avšak konkrétne opatrenia adresované vo vzťahu k žalobcovi smerujúce k odstráneniu konkrétnych príčin vzniku nedostatkov v činnosti žalobcu a k ich náprave vo vzťahu k spornému obdobiu apríla až júna 2019, ktoré by ho oprávňovali zadržať, prípadne znížiť alebo nevyplatiť odmenu žalobcovi, v konaní žalovaný netvrdil ani nepreukázal. Pripomína odvolací súd, že za predpokladu, že činnosť žalobcu a spolupráca s ním nenaplnila predstavy žalovaného, v zmysle dojednaní v článku IV. odsek 2 bod 2.1. Zmluvy bol oprávnený počas prvých šiestich mesiacov od podpisu Zmluvy Zmluvu vypovedať aj bez udania dôvodu s výpovednou lehotou piatich dní odo dňa doručenia výpovede, k čomu nedošlo. Z obsahu Zmluvy uzatvorenej medzi stranami nevyplýva, že by nárok žalobcu na zaplatenie odmeny vo výške 2.000,- Eur v zmysle článku IV. odsek 2 bod 2.1. Zmluvy bol viazaný na dosiahnutie konkrétneho

výsledku, ako uvádzal konateľ žalovaného vo výpovedi na pojednávaní 04.03.2022, ani že by odplata bola nastavená za prácu 8 hodín denne, nakoľko žalobca nebol v zmysle Zmluvy povinný naplniť činnosťou v zmysle Zmluvy v konkrétny pracovný čas v konkrétnom mieste. Žalobca pritom v konaní preukázal a žalovaný relevantne nepoprel, že v období mesiacov apríl, máj a jún 2019 vykonával v prospech žalovaného činnosť vyplývajúcu z článku II. odsek 1 ako aj z článku III. odsek 1 Zmluvy. Žalovaný taktiež nepoprel tvrdenia žalobcu, že za rovnakú činnosť, akú žalobca vykonával v apríli, máji a júni 2019, dostal zaplatené za február a marec 2019. V podrobnostiach odkazuje odvolací súd na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v §387 ods. 1, 2 CSP.

39. Krajský súd v súvislosti so svojimi závermi poukazuje aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 153/07, podľa ktorého „...zmyslom procesných garancií, vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3 a z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je zabezpečiť, aby bola účastníkovi konania, na ktorého sa tieto garancie vzťahujú, poskytnutá zo strany príslušného orgánu verejnej moci rozumná a dostatočná možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania využitím svojich procesných práv za podmienok, ktoré ho nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom konania. Ak procesný postup orgánu verejnej moci objektívne poskytol účastníkovi konania priestor uplatniť tieto procesné práva, no ten ich bez dôvodu hodného osobitného zreteľa nevyužil (prípadne nevyužil v plnom rozsahu), nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu, na rovnosť v konaní alebo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, prípadne k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie“.

40. V odvolaní žalovaný ďalej uviedol, že „v danej veci bolo sporné, či žalobcovi vznikol alebo nevznikol voči žalovanému nárok na odmenu za mesiace 04 -06/2019 podľa Zmluvy o spolupráci zo dňa 01.02.2019 (ďalej len ako aj „Zmluva“) v celkovej výške 6.000 Eur (3 x 2.000 Eur). Okresný súd mal nesporne preukázané, že ide o obchodnoprávny vzťah, čo je uvedené aj v úvode odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Taktiež je nesporné, že žalobca mal podľa Zmluvy vykonávať pozíciu manažéra, tzn. funkciu zodpovedajúcu skúsenostiam, bez potreby osobitného usmerňovania nás ako objednávateľa. Žalobca ako poskytovateľ je právnickou osobou, tzn. disponuje dostatočným personálnym a materiálnym vybavením k tomu, aby objednané služby riadne a včas dokázal poskytnúť. Súdom neprislúcha zasahovať rozhodnutím do zmluvnej voľnosti strán zmluvy - strán sporu, ktoré sú podnikateľskými subjektami a korigovať tak ex post ich obchodnoprávne vzťahy, čo v danom prípade súd prvej inštancie hrubo porušil. Aj napriek uvedenému, súd prvej inštancie, v napadnutom rozhodnutí posudzuje žalobcu ako fyzickú osobu, ktorá nemala presne zadefinované čo má robiť podľa Zmluvy a ňou predložené Reporty, ktoré sú obsahovo „nulové“ sú dostatočným preukázaním plnenia Zmluvy.“ V súvislosti s touto argumentáciou žalovaného zameral odvolací súd pozornosť na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, z ktorého vyplýva, že „Vzhľadom na postavenie žalobcu a žalovaného ako subjektov záväzkovo-právneho vzťahu založeného Zmluvou a predmet ich záväzkov súd posúdil záväzkovo-právny vzťah medzi stranami ako vzťah obchodno-právny v zmysle ustanovenia § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, konkrétne ako nepomenovanú zmluvu uzatvorenú v zmysle ustanovenia § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, v ktorej zmluvné strany dostatočne určili predmet svojich záväzkov.“ Zo zmluvy na čl. 12 rub spisu podľa zistení odvolacieho súdu vyplýva, že bola „Zmluva o spolupráci uzatvorená podľa § 262 ods. 1 a nasl. Obchodného zákonníka“, z čl. IX. Zmluvy - Záverečné ustanovenia vyplýva, že „Zmluvné strany vyhlasujú, že záväzkový vzťah vzniknutý na základe tejto zmluvy sa riadi Obchodným zákonníkom a slovenským právom“, za tejto situácie pri vyhodnotení odvolacej argumentácie žalovaného nie je podľa odvolacieho súdu zrejmé, v čom má spočívať nesprávnosť prijatých záverov okresného súdu v tejto rovine a ani nie je zrejmé, v čom okresný súd zasahoval „do zmluvnej voľnosti strán zmluvy - strán sporu, ktoré sú podnikateľskými subjektami“ a korigoval „tak ex post ich obchodnoprávne vzťahy,“ a ani to, čo podľa žalovaného „v danom prípade súd prvej inštancie hrubo porušil“, keďže okresný súd vyhodnocoval skutočnosti vyplývajúce z písomne uzatvorenej Zmluvy. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádzal, že „...Aj napriek uvedenému, súd prvej inštancie, v napadnutom rozhodnutí posudzuje žalobcu ako fyzickú osobu, ktorá nemala presne zadefinované čo má robiť podľa Zmluvy a ňou predložené Reporty, ktoré sú obsahovo „nulové“ sú dostatočným preukázaním plnenia Zmluvy“, tak odvolací súd zistil, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že „Žalobca v konaní predložil reporty svojej činnosti za apríl, máj a jún 2019 /č.l. 44 až 46 spisu/, obsah ktorých žalovaný nepoprel. Konateľ žalobcu vo výpovedi na pojednávaní dňa 04.03.2022 špecifikoval aktivity, ktoré mal podľa dohody so žalovaným vykonávať v období apríl až jún 2019, čo žalovaný rovnako nepoprel. Žalobcom predložené reporty za apríl až jún 2019 preukazujú

činnosť žalobcu a ich obsah zodpovedá aktivitám, ktoré ako aktivity dohodnuté na sporné obdobie špecifikoval konateľ žalobcu na pojednávaní dňa 04.03.2022, ako aj obsahu práv a povinností žalobcu v zmysle Zmluvy. Nakoľko predmet Zmluvy v článku II. odsek 1, ako aj práva a povinnosti zmluvných strán najmä v článku III. odsek 1 sú koncipované veľmi široko a všeobecne, tak je potrebné konštatovať, že v žalobcom predložených reportoch za apríl, máj a jún 2019 uvádzané činnosti pod tieto dojednania spadajú. Zároveň súd uvádza, že dosiahnutie konkrétneho výsledku činnosti v zmysle Zmluvy žalobcom nebolo predpokladom nároku žalobcu na odmenu podľa článku IV. ods. 2 bod 2.1. Zmluvy, kedy na konkrétny výsledok činnosti bol viazaný provízny systém dojednaný v článku IV. ods. 2 bod 2.2. a nasledujúce Zmluvy. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že v spornom období žalobca nesplnil dojednané úlohy a aktivity, a to najmä personálne neobsadil nové pobočky, nepriniesol do realitnej kancelárie ani jedného makléra a nevyhľadal vhodných záujemcov o kúpu, predaj, resp. prenájom nehnuteľností, tak je potrebné uviesť, že takýmto spôsobom povinnosti žalobcu v článku III. ods. 1 Zmluvy definované neboli, t.j. neboli definované výsledkom, na ktorý by bola naviazaná odmena vo výške 2.000,- Eur za kalendárny mesiac dojednaná v článku IV. odsek 2 bod 2.1. Zmluvy, ale vykonávaním činnosti k takýmto cieľom smerujúcej. Žalovaný pritom netvrdil ani nepreukázal, že by žalobca nevykonával činnosť k týmto dojednaným cieľom smerujúcu, ktoré závery okresného súdu nenašli odzrkadlenie v odvolaní žalovaného. Ak žalovaný konkrétne neodôvodnil svoje tvrdenia, že okresný súd zasiahol „do zmluvnej voľnosti strán zmluvy - strán sporu, ktoré sú podnikateľskými subjektami“ a korigoval „tak ex post ich obchodnoprávne vzťahy,“ a ani to, čo podľa žalovaného „v danom prípade súd prvej inštancie hrubo porušil“, tak potom nebolo namieste, aby to bol odvolací súd, ktorý v štádiu vyvolaného odvolacieho konania by mal nahrádzať, prípadne dopĺňať za žalovaného argumentáciu v skutkovej a právnej rovine v rozsahu tohto odvolacieho dôvodu, o to viac, ak bol odvolateľ v konaní kvalifikovane zastúpený „...s prihliadnutím na čl. 11 ods. 3 C.s.p., podľa ktorého kto sa v styku so súdom alebo verejne prihlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/59/2019 zo dňa 21.05.2019).

41. Žalovaný v odvolaní uviedol, že „Súd prvej inštancie však uvedené reporty asi ani nečítal, keď vyhodnotil, že práve nimi je preukázaný nárok žalobcu voči našej spoločnosti, bez ďalšieho, napriek tomu, že ich obsah písomne vo svojich podaniach (Vyjadrenie zo dňa 20.05.2021) aj ústne výpoveďou konateľa dňa 04.03.2022.“ Odvolací vo vzťahu k tejto odvolacej argumentácii žalovaného uvádza, že nie je zrejmé, z čoho žalovaný pri tomto svojom závere v rovine vyslovených pochybností vychádzal, ak z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplývajú skutočnosti v rovine vyhodnotenia predmetných reportov s dôrazom na ods. 24. napadnutého rozsudku, ktorý v odvolacej argumentácii žalovaného, napriek ním vyjadrenej pochybnosti, nenašiel odzrkadlenie. Odvolací súd cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v zodpovedajúcej časti. Vo vzťahu k vyjadreniu zo dňa 20.02.2021 (č.l. 72 spisu), na ktoré poukázal žalovaný v odvolaní, odvolací súd uvádza, že z neho vyplýva aj to, že „Z dokladov, ktoré žalobca predložil súdu -reportov je preukázané naše tvrdenie-činnosť žalobcu bez výsledkov“(čl. 73 spisu) „Z dokladov, ktoré žalobca predložil súdu - reportov je preukázané naše tvrdenie - činnosť žalobcu bez výsledkov. Žalobca síce vyhotovil reporty, ale z ich obsahu je zrejmé, že ...“zatiaľ nemá záujem prestúpiť“, ...“nie je vhodný“, ...„nechce prestup“, ...“nemá záujem“, ...“kategoricky nie, má už lepšie podmienky“, ... „ozvať sa v auguste 2019“ a pod. Takéto výsledky manažéra určite nepredstavujú plnenie úloh s nárokom na odmenu podľa našich predstáv ako objednávateľa. Samotné spísanie reportov bez ďalšieho nemôže predstavovať plnenie povinností ako mylne uvádza žalobca“ (čl. 73 spisu), tiež sa oboznámil s výpoveďou žalovaného na pojednávaní dňa 4.3.2022 podľa obsahu Zápisnice spísanej okresným súdom (č.l. 110 spisu), z ktorej okrem iného vyplýva, že „Motivovali sme ho nadštandardnou odmenou, ktorá bola viazaná na výsledok, čo ale p. Briestenský nevie, čo znamená. Určitú dobu som za tento nevýsledok platil. Pri konkrétnej kontrole sme však zistili, že aktivít žalobcu bolo málo, takže z nich výsledok ani nemohol byť. Odplata bola pritom nastavená za prácu 8 hodín denne“. „Obdobie bolo poskytnuté na šesť mesiacov, aby sa žalobca zžil s touto prácou. Počas niektorých dní žalobca neurobil nič, výsledok bol nula, v reporte sú len telefonáty s negatívnym výsledkom, ktoré môžu trvať maximálne 15 minút“. „Na otázku právneho zástupcu žalobcu, či sa konateľ žalovaného v mesiacoch apríl, máj a jún zúčastňoval so žalobcom nejakých činností, resp. pracovných ciest, konateľ žalovaného uvádza: Samozrejme, mal som ho ako závozníka, ukazoval som mu, ako to má robiť. Je potrebné ukázať človeku, ako na to.“ (čl. 112 spisu). Z obsahu Zápisnice spísanej okresným súdom dňa 4.3.2022 (ďalej aj len „Zápisnice“) nie je možné prijať záver, že by žalovaný namietal procesný postup okresného súdu, vo vzťahu k protokolácii. Pre odstránenie prípadných pochybností, odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že sporová strana, ktorá oproti údajom uvedeným v zápisnici tvrdí opak, je povinná toto svoje tvrdenie preukázať, pričom dôkazné

bremeno spočíva na nej. K úplnosti krajský súd dodáva, že pokiaľ by aj boli námietky proti úplnosti alebo zneniu Zápisnice o pojednávaní opodstatnené (vznesené neboli, a to ani v odvolaní), bez ďalšieho by nesprávnosť v zápisnici sama o sebe nebola spôsobilá založiť vadu konania, pretože v takomto prípade by mohlo ísť (nanajvýš) o nedostatky, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou konania, ktorá by mohla viesť k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci, čo však ani v danom prípade nebolo žalovaným preukázané (primerane uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo 252/2014 zo dňa 10. decembra 2014).

42. Na zdôraznenie vyššie uvedenej argumentácie a vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že okresný súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy, krajský súd upriamuje pozornosť na judikát R 6/2000, podľa ktorého právnej vety, ak súd v priebehu konania nevykonal všetky dôkazy navrhované účastníkmi, resp. vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) OSP (k momentu rozhodovania odvolacieho súdu § 420 CSP) nie je prípustné, lebo nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení. Podľa uznesenia Ústavného súdu SR II. ÚS 37/2001, právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní (v občiansko-právnom spore) a toto právo preto nezahŕňa nárok na zamietnutie žaloby na základe procesnej obrany žalovaného účastníka. Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania. Podľa judikátu R 37/1993, nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postup, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 22/2017 z 19. decembra 2017) .

43. Odvolací súd k vyššie uvedenému zvyrazňuje, že o porušení práva na spravodlivý proces je možné hovoriť len v takom prípade, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožní strane uskutočniť jej patriace procesné úkony, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Miera porušenia procesných práv niektorej zo strán sporu musí nadobudnúť takú intenzitu porušenia, ktorá vyvodzuje porušenie jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 69/2017). V prejednáanej veci odvolací súd po oboznámení sa s postupom okresného súdu konštatuje, že žalovanému neboli porušené jemu patriace procesné práva, čím nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže žalovaný nebol vylúčený z výkonu žiadneho práva, ktoré mu priznáva procesnoprávny predpis, a to Civilný sporový poriadok.

44. Napokon odvolací súd zdôrazňuje materiálne nazeranie na spravodlivé súdne konanie, v rámci ktorého ani prípadné formálne procesné pochybenie súdu prvej inštancie v civilnom sporovom konaní, nevyhnutne nemusí vždy viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom. Potrebu materiálneho (nie prísne formálneho) ponímania a vyhodnocovania súdneho procesu v rovine možného porušenia ústavných práv účastníkov súdneho konania, vrátane práva na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1, 4, čl. 48 ods. 2 Ústavy), zdôrazňuje vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd Slovenskej republiky (k materiálnemu chápaniu ústavnosti viď napr. IV. ÚS 19/2012, III. ÚS 37/2012).

45. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. K námietke odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné

práva účastníka. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 4/2009). Takú vadu napadnutého rozhodnutia v posudzovanej veci odvolací súd nezistil a konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu sa opiera o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádza zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

46. Po oboznámení sa s priebehom celého konania pred súdom prvej inštancie, ako i prijatých záverov okresným súdom nie je namieste konštatovanie o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu prekvapivého (arbitrárneho) rozhodnutia vo veci samej. „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998) (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012). Po oboznámení sa s priebehom celého konania, z neho vyvedených skutkových a právnych záverov, ktoré sa nezhodovali s právnym názorom predkladaným súdu žalovaným, tak to nie je možné v danom prípade považovať za nepredvídateľný postup, ktorého výsledkom by bolo prekvapivé súdne rozhodnutie.

47. Vzhľadom na výsledky odvolacieho konania s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že v danom prípade nejde ani o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožnil. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania.

48. Krajský súd zdôrazňuje, že si je vedomý, že záväznosť konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy priamo zo zákonnej úpravy. Je však potrebné akcentovať, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25).

49. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

50. Podľa § 387 ods. 1 CSP, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani pre jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie v podrobnostiach sa opäť odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

51. V závere svojho odôvodnenia krajský súd opäť poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP. Pokiaľ odvolaním žalovaného neboli zadefinované konkrétne odvolacie dôvody k závislému výroku o trovách konania, tak následne ani krajský súd nepodroboval osobitnému prieskumu tento výrok, ktorý bol ako závislý od výroku vo veci samej rovnako potvrdený.

52. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bol žalobca, ktorému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.